

אבל במנא, בכלי שטובלים בו את האיזוב במי החטאת, **צריכה** ההזאה **שיעור**, שצריך שיהיה בכלי מים בשיעור מסוים, ושיעור זה צריך להיות בנשיאת המים.

דתנן: כמה יהא בהן במי החטאת שבכלי י"ד-ב **ויהא בהם כדי הזאה — כדי שיטביל ראשי גבעולין במים, ויזה מהם.**

והיינו, שיהיה במים שיעור כזה שיספיקו הגבעולין לספוג בתוכם מהמים, ויוכלו להזות מהם, מעבר למה שספגו.

אכזי אמר: אפילו תימא משנתנו רבי עקיבא היא, שפיר יכול הכהן הגדול לעבוד כל שבעה, על אף שנטמא ממי ההזאה.

וכגון **דעביד עבודה כוליה יומא, ולפניא**, לפנות ערב, **מדו עליה, וטביל לפני השקיעה**, ואז **עביד "הערב השמש"**, ושוב יכול לעבוד למחרת בבוקר עד לפנות ערב, ומזים עליו, וטובל.

שנינו במשנה: **ומקטיר את הקטורת ומטיב את הנרות.**

אלמא, מקטיר קטורת ברישא, תחילה, וחרר נרות.

ורמינהו ממסכת תמיד, ששנינו בה בשלש משניות, בזו אחר זו, מה היה עושה כל מי שהיה זוכה בגורל הפיס:

מי שזכה בפיס בדישון מזבח הפנימי, היה עושה... ומי שזכה בגורל במנורה היה עושה... ומי שזכה בקטורת...

ומוכה שהנרות קודמות לקטורת, ההיפך ממשנתנו.

אמר רב הונא: מאן תנא מי הוא התנא השונה את המשניות במסכת תמיד — **רבי שמעון, איש המצפה הוא**, שמצינו אותו בכרייתא כשהוא שונה הלכות סדר התמיד.

ופרכינן: **והא איפכא שמעינן ליה**, שרבי שמעון איש המצפה אינו זה שלפיו נשנות המשניות במסכת תמיד, אלא הוא חולק על האמור במשנה בסדר תמיד.

דתנן במשנה במסכת תמיד: בא לו הכהן הזורק את דם התמיד על המזבח, **לקרן מזרחית צפונית — נותן, זורק שם את הדם**, ומתנת הדם מתפשטת וניכרת על המזבח **מזרחה צפונה.**

ואחר כך מדלג על הקרן הסמוכה ומגיע לקרן הנגדית, **מערבית דרומית — ונותן את הדם בזריקה אחת, מערבה דרומה.**

וכך הוא הדין בכל העולות, שנותן מתן דמים "שתיים שהן ארבע" על שתי הקרנות הללו, בשתי זריקות בלבד.

ותני בכרייתא עלה דמשנה זו:

רבי שמעון איש המצפה משנה את סדר הזריקה בקרבן התמיד משאר זריקת דם העולות:

תחילה הוא אמנם עושה ככל קרבנות עולה, שמביא את דם התמיד לקרן **מזרחית צפונית** — **ונותן זורק את הדם מזרחה צפונה.**

אך במתן הדם השני בקרבן התמיד הוא מפצל את הנתינה, שמפסיק בין זריקת הדם לשני הצדדים.

בהגיעו לקרן **מערבית דרומית — נותן את הדם תחילה רק מערבה.**

ואחר כך נותן בזריקה נפרדת דרומה.

ומוכח שאין המשניות במסכת תמיד נשנות על ידי רבי שמעון איש המצפה.

אלא, אמר רבי יוחנן: כך הוא התירוץ:

מאן תנא כאן, בסדר יומא, את עניני סדר התמיד — רבי שמעון איש המצפה הוא, שחולק שם על סתם משנה. וכמו כן כאן הוא שונה את משנתנו, שהיא חולקת על סתם משנה במסכת תמיד.

אך עדיין יש להקשות:

ורמי סדר יומא אסדר יומא.

דתנן: פיים השני הוא - מי שוחט, מי זורק, מי מדשן מזבחה הפנימי, ומי מדשן את המנורה, ומי מעלה אברים לכבש.

ובפיים השלישי היו מכריזים: כהנים חדשים לקטורת, שעדיין לא זכו מימיהם בהקטרת הקטורת — בואו והפיסו!

ומוכח מסדר הפייסות שהקטורת היא אחרי הנרות, להיפך ממשנתנו.

אמר אביי: לא קשיא. כי יש הפסק בהטבת הנרות בין חמשת הנרות לשתי הנרות, ובהפסק הזה מוקטרת הקטורת.

ולכן, כאן, במשנתנו ששנינו בה שהקטורת קודמת לנרות, המדובר בה הוא בהטבת שתי הנרות האחרונות.

ואילו כאן במנה להלן ששנינו בה שהקטורת היא אחר הטבת הנרות, המדובר הוא בהטבת המש נרות.

ומקשינן לאביי: למימרא, דבקטורת מפסיק להו בין הנרות?

והא אביי כשהוא היה מסדר את "סדר מערכה" משמיה דגמרא [באופן המקובל מכל בני הישיבה, לפי מה שהם קיבלו מרבوتיהם] — כדם התמיד מפסיק להו!

אמרי: לא קשיא.

ההיא סדר המערכה שנה אביי לשיטת אבא שאול.

הא דשנינו את דברי אביי לתרץ את המשניות שבמסכת יומא — לשיטת רבנן הוא.

דתניא: לא ייטיב תחילה את כל שבעת הנרות ואחר כך יקטיר בהפסקה את הקטורת. אלא, יקטיר אחר חמשת הנרות, ואחר כך ייטיב את שתי הנרות.

אבא שאול אומר: מטיב את כל שבעת הנרות לפני הקטורת, ואחר כך מקטיר, אלא שמפסיק בין הנרות בזריקת דם התמיד.

ומבאר הגמרא: מאי טעמא דאבא שאול — דכתיב [שמות ל]: "בבקר בבקר בהיטיבו את הנרות". זרק הדר כתיב "יקטירנה" לקטורת, ומשמע לו שהקטרה היא לאחר סיום הטבת כל הנרות.

ורבנן מסבירים פסוק זה: מאי קאמר רחמנא בהקדמת הטבת הנרות לקטורת? שבעידן א-טו הטבה — תהא כבר מוקטרת כבר הקטורת.

דאי לא תימא הכי, אלא הטבת הנרות כולן תהא לני הקטורת וכפשט הכתוב, שממנו למד אבא שאול, תיקשי לך: